УДК 94 (477) 929

Кривошея В. В., Кривошея О. В.

Українська козацька старшина. Станіслав Кохановський

Висвітлюється духовний заповіт наказного полковника чернігівського Станіслава Кохановського. Розглядається характеристика нащадків по жіночим лініям.

Ключові слова: *духовний заповіт, козацька старшина, нащадки.*

Полкова і сотенна старшина досить рідко ставала об'єктом спеціального біографічного дослідження.

1629 року відомий капітан новгород–сіверського замку Миколай Кохановський. Сином чи родичем його був Станіслав Кохановський (? – 1613 – бл. 1686), який був одружений з донькою чернігівського підсудка (1634 – 1637), потім судді (1637.10.01. – 1646) Станіслава Пянчинського і, вірогідно, мешкав у Чернігові. Шляхтич [1,арк.1] Станіслав (Стась) Кохановський (Коханенко) став козаком Чернігівського полку (? – 1649 [2,477] – ?). Полковий сотник (? – 1654 – 1662). Наказний полковник чернігівський (1659.08., нак.), (1662.04. – 1662.11., нак.). Мав маєтності у с. Ляховий Білоус. 22 квітня 1657 року отримав універсал гетьмана Виговського на слобідку Гучин [3,арк.73–74]. 4 липня 1658 року Станіслав Кохановський записав хутір Гучин своєму зятю Карпу Мокрієвичу і донці Ганні, власність Кохановського с. Білоус Євтухов як придане потрапило до роду Грембецьких, с. Листвин дісталося онуку Самійлу Мокрієвичу, с. Білоус перейшло згодом до Красовських. 9 квітня 1662 року Кохановський продав дім Стефану Силичу. В купчій названий «славетним паном» і «сотником полку Чернігівського і на той час полковником наказним Чернігівським» [4,арк.1]. «Вони товариші військові, в нагороду оних їх млин власний на греблі під Черніговом на р. Стрижні стоячий не витягаючи належних до скарбу військового двох мірочок, далисмо і традиційно ро перешкоди. Батурин жовтень 1669» [1,арк.34–34 зв.], – констатував в універсалі гетьман Д.Ігнатович. Отаман городовий чернігівський (? – 1669 – ?). Ще раз згадується Кохановський як наказний полковник чернігівський у вересні 1675 року, коли він підписав універсал цехмійстру гончарного цеху [5,арк1]. Тестамент від 4 липня 1686 року підписав як товариш полку Чернігівського.

30 січня 1671 року Станіслав Кохановський з Стефаном Силичем підписали мирову у справі вбивства Яна, після смерті якого залишилася вдова Настя Єлисеєва з двома доньками [6,арк.1].

Зберігся оригінал заповіту Станіслава Кохановського [7,арк.3–7]:

Во имя Отца и Сына и Святого Духа Святия Живоначалныя и неразделимие Троица Аминъ.

Я рабъ божий Станиславъ Кохановский товаришъ полку Черниговского и жител давЂний: чиню явне ясне и доброволное сим остатній воли моее тестаменътом, у каждого суду и права и накождом мЂсцу ижЂ я будучи от Гспда Бога на сей часъ хоробою зараженнымъ а на розумЂ во все дотатчение, поневажъ бадзЂ чую я блишшимъ вмести а нижели живота мои дочасное а бымъ безпорадне не зийшло с того свЂта, прето таковим отатней воли моей чиню тестаментъ: особливе диспозицию удовства моего набулое. Працею моею вЂрною и абы того ведомо чиню и ознамую тым тестаменътомъ кождому кому бы о том вЂдати належало, тепер и напотом и завше: иже Гсдъ Богъ если мене доровали своее святой возмет и поволает теди впродЂ душу мою грЂшную Гспду Богу поручаю а тЂло мое грЂшное яко земля земли от дано мает быти и поховано при храмЂ воскрснія Хрста в мЂсти нашом ЧерниговЂ: при том те надоросниш памети до церкви прынят до манастирей и свЂцким священъникам на сорокоусти одписую готових грошей копъ пятъдесят, до Свтого пророка Или копъ пят, до престол свтой копъ пят, до святих страсти терпець Бориса и ГлЂба копъ пять, до свтого Иоанна Благослова копъ пятъ, до все милостивого Спаса копъ пять, до воскресенія Хства копъ пятъ, благовЂщения прсвти Бдци копъ пять, до Белоуса ляховЂского до свтой Тройци копъ двЂ, до Листина до прчстой свтой копъ двЂ: дякум и паламарам свЂцким дЂти мои повинни будуть с тихже грошей належите их имъ отдати а з манастирей нехай тим ся контенътуют, ведлугъ реєстру и тестаменту сего моего лекгованоеЂ: ДЂтем моим милим а меновите дочкам всЂмъ зобополне одъписую млинъ стоячий на рецЂ прозиваемой Белоуси Ляховъском за котрий то млин далем копъ осимдесят готовими грошами манети и личъби литовской особливе без ступника бо кгдиж самъ я на потим ступъникЂ спорадивъ и побудовавъ на оной гребли а если би хотЂли дЂти мои меженний млин едЂно другому сплатити, али бо рачет кому колвекъ з общин людей одних самих купити и вровЂни подЂлъ собі обеснути бел жадной кривди и турбации а субота з млина того вишЂменованного которая ... за живота моего на дочку мою Параску Дворецкую, теди и тепер никому иншому тилко мененной дочъцЂ моей ПарасцЂ одписую оную суботу вЂчними часи до которой суботи и с частки ее млиновой тихъ скревъних ближних и далеких не повинни будутъ мЂти жадного споминку. Той же дочці моей милой ПарасцЂ Дворецъкой одписую дворъ посполе с пляцомъ и з инъшими до него належачими речами дворовими: в котором дому повинна мает бити наливка цинованая до умиваня рукъ стоячий в мЂсти старом валу Черниговъском межою с одное сторони пана Ефима Затеръкевича на тот часъ будучи сотника Белоуского Черниговъского, з другое сторони пана Тихона Прокоповича козака и обивателя Черниговского воротами к улици напротивно школи Воскрснія Хства: Другий дворъ посполе с пляцом такъже и з иншими до него належачими речами дворовими стоячий у другого валу черниговъского межою с одное сторони пана Данили

Куприяновича козака и обивателя черниговъского з другое сторони от Слуцкого прозиваемого обивателя черниговъского: воротами к улици Битой: ДочъцѢ моей ПарасцѢ вцале Ей самую помененним двори зо въсими до них належачими посудками дворовими: внукам моим милим именно Парасъчиним дѢтемъ ёй отказую на памятку до зросту их с платя синего то Ей кунътушъ кармазиновий лисями подшитий з лан цурками сребраними и кгузинов рослих обливаних сребранихъ шѢстъ: кунътушъ пурпуровий кривавой масти лиштвами подшитий. Жупан зелений пурпуровий киром подшитий и кгузисковъ обливаних сребраних тузнавъ два, жупанъ пурпуровий киром подшитий з кгузисками сребраними, который то жупанъ й меную дочъцѢ моей ПарасцѢ на кунтишъ: на Иваничах займище и сѢножатъ и в долинѢ Пустолой займище в калѢчимъ леску займище и в Белоуси ляховъском у згреблю займище: коней четверо, один бѢлий другий вороний двое молодих, з дробязку бидла розного овець старих двадцат семеро, малих ягнят одинадцятеро свиней пятдесятеро: все тое вишѢ менованное займишща и бидло: дочъцѢ моей ПарасцѢ и зятеви моему милому Костантию Дворецкому. Игафии Кгренбецкой и ПарасцѢ Дворецкой одписую одчину дерева бортного якъ беле ёй за Белоусом Ляховъским по половици: Николаю Кгренбецкому зятеви моему пугаръ сребраний полочаний уквасту. ДѢтям моим милим всѢмъ едноста не посполу вровѢни подѢлъ. Готових грошей манѢти твердой талярами битими сто талярей и червоних в злотѢ дукастихъ пят: казановъ чотири с трубами гарѢлчаними кождай дочце по казану а пятий казанъ пивний, который еще за живота свого отдал дочцѢ своей Агафіи и зятеви моему Николаю Кгренъбецъкому а до тих казановъ нехай жадною мѢрою невътручаются: кожонъ сребраних дванадцат. КусбѢковъ сребраних три, Душников сребраних два, а ленъбикъ медяный с трубами квартъ у тридцатъ. Казанъ медяний курѢнний достатний. Казанъ медяний курѢнний менъший, казанъ медъяний з двома ручками до столу: казанъ мосяндзовий вѢдеръ у двѢ, енъдола медяная достатняя. Мисок медяних побеляних турецьких двѢ. Казанецъ медяний побеляний турецький у полкгадца, збанъ медяний кгарцовъ у два: Носокъ медяний малинний московський. Пановъ медяних довареня рибъ двѢ. МѢдница мосяндзовая. МотъчѢръ спижових. МѢдневъ два. Полумисковъ цинованих великих пят. Приставок цинованих малих двѢ: талѢрокъ цинованих пятнадъцат. Фляша цинованая у пол кгарца і полкгарцовка цинованая. Куролъ цинований у кварьту. Фол варок побудовши з винницею при которомъ фолваръку зостаетъ и огородъ лежачий з садовиною. На подалки нижей Елецкого монастира стоячий напротив Мазапетина фолварку, з другой сторони от фол варку монастира печерского Киевъского: фолварок посполе с пляцом стоячей в БелоусѢ Ляховском з кгрунтами с полями, лежачими робочими и неробочими: двор посполе с пляцом и огородом стоячий в селѢ ЛиствинѢ куплений и забудований за готовий гроши. котрий никому ничѢго незаведений а нипѢнних и нижадним правом и долгом непреконаний жита готового напошеви осмачок двадцат сѢмъ. в томже БелоусѢ Ляховском в засивах том и менуется осмачок двадцат

сЂмъ. Пшеници озимой в засивах осмачок пят, коней робочих шестнадцатеро. воловъ робочих сЂмъ. коровъ чотири з подтелками дЂтем моим милимъ посполе по половици в ровЂни подЂлъ яко и вишей деялося: хлопцу моему на имя Есифу, котрий мнЂ служитъ повинни ему за услугу его дЂти мои належите отдати сукно шептуху на кунтушъ, лошака о котором в реесру есть досконале описано. Кулбаку шаблю, а що кунтушъ сукъна шептуху зеленого за живота свого дал, то нехай здоровий носит. Реестръ списаний в тестаменътЂ той котрий и до сего часу державъ собЂ для памяти, а по смерти моей нехай будут свЂдомо дЂтям моим якъ веле посагу видавъ за дочкою своею Уляною, а зятеви своему Ивану ТадринЂ мешкаю чому в Киеви. Напродъ горЂлки бочокъ пят, а в тих бочках по семсотъ квартъ, а в пятой бочъцЂ полосма ста квартъ знайдуачею: которую горЂлку зят мой Иван Тадрина сторгувавши у мене кварту по полк варти осмака и до себе отобравъши, а за оную горЂлку и до сего часу неплачено. Жита осмачокъ шесдесят, ... о смаки. Коней добрих двое, еденъ тисавий другий вороний, готових грошей в злотЂ червоних двадцат. Полумисков цинованих великих шест, талерокъ цинованих сЂмъ, фляша цинованая укгаснецъ, кухоль цинований у полкгасца, ложок сребраних сЂмъ, кубок сребраний, чарка сребраная рослая, поясъ сребраний позлочений, мани сто перловое, шкуровъ пят, на котором червоних золотих сЂмъ, мани сто караліовое, шкуровъ шест, на котором червоних золотих три персціонковъ щидовлосних з туркусами два: исподница едамашки блакитной, исподница китички блакитной, исподница мухояру червоного турецкого, исподницъ штаметових зелених двЂ. Куста отласу зеленого, кунтишъ Едамашки жолтой, кунтишъ китаский селезніовой, кунтишъ кармазиновий лисями подшитий, кунтушъ пурпуровий сЂбЂрками подшитий. Белого платЂя розного, иншихъ речей немало, которих я же нелЂпе естъ посробну списати, а еслиби з допушщеня Божого Гдня котрое колвекъ тЂло помести а потомства собЂ жадно проміжку собою немЂючи теди повинни дЂти мои оное убозтво вискати и всЂмъ ё одностайне нехай будет в ровний подЂлъ, а ежели дочка моя Ульяна жива будет, доволи ее Бозкой, и у Бозсво тое нехай при дочцЂ моей УльянЂ цале зостает, зятя своя милого Николая Кгренбецкого, прошу Ёго жеби ласку свою на оную сироту рачил показати и вовъем сталим опекуном бити и намЂсцу отческом в дворЂ позволю ея жити, посполе з дочкою моею Параскою: ищобися мЂло позостат зубозства моего напочъребЂ тЂла моего дЂти мои повинъни будуть отобрати, и яко ихъ воля ведлугъ своїй побожности обеснути и труну и яму спорадити, и поминание с тихже руптевковъ моих учинити. А конъчачи тей тестаменътъ мой и остатною волю мою прошу и лем що колвекъ кому лекговал: заразъ тое должное абы было бо дано при смерти моей и кожному дошило, зараз ведлугъ лекгацкий тестаменту моего подклятвою святих отцЂ триста и Осимнадцатъ иже воникей и в соборе бивъшихъ. При котором справованъю сего мего остатъней воли тестаменту, варую абы жаденъ неважился касовати, бося стаковимъ противъ ним справЂляся преднелицем Ѣнимъ суднею, насътрамълем его судЂ. ДЂялося в ЧерниговЂ, року 1686, мсца июня 31 дня.

вишЂ менованый
Станиславъ Кохановъский.
(подпись)

М.П. М.П. М.П. М.П.

По прозве Пана Станислава Кохановского, товарища Полкъ Черниговскского Его тестаменътъ подписался Емельянъ Ивановичъ Яхимович. Писар мЂскій Черниговскій рукою власною Подпись

Прошоніе от Пана Станислава Кохановского товариша полку Черніговского до сего тестамітъ руку приложил Иер. Прохор. вікарія св. Крестител.

Рукою власною

В особе Пана Станислава Кохановского товариша полку Черниговского припечал подписался Стефан Демянович ... Свиресченко рукою»

Зять Станіслава Кохановського козак–шляхтич [1,арк.1] Карпо Іванович Мокрієвич (?–1640–1701–?) «упоминался панъ Карпъ привилеювъ его кролевскихъ милостей, але подъ часъ времени военного на Черниговъ вси будучіе въ схованню погорилы» [8,340]. Від гетьмана Б.Хмельницького отримав 24 червня 1651 року універсал слободу Роїську, с. Ямище і с. Сибереж [8,342]. Військовий товариш і мешканець чернігівський (?– 1659.08.–1660.07.), писар полковий чернігівський (1660.07.–1661.05.). 20 травня 1659 року отримав спільно з Лукашем Носачевичем універсал гетьмана Івана Виговського на слобідку Роїську [8,343–344;3,95], а 26 серпня цього ж року відкупив її у останнього [8,340–342; 9,109 –110]. 1660 р. купив у міщанина чернігівського Матвія Білковича землі в м. Чернігові [1,арк.1]. 23 липня 1660 року отримав універсал гетьмана Юрія Хмельницького про підтвердження йому надань Богдана Хмельницького на слобідку Роїську і с. Сибереж [3,арк.163–164], а в 1661 році за проханням єпископа Мефодія – царську жаловану грамоту, яка пізніше зотліла [10,18;8,316–318]. Переведений до Генеральної військової канцелярії підписком (1663), військовий товариш (1664.03. – 1669.03.), 12 березня 1664 року в Ніжині отримав універсал Івана Брюховецького про підтвердження володінь на слобідку Роїську, с. Сибереж та інші маєтності [8,345–346], а 2 березня 1667 року – жалувана грамота царя Олексія Михайловича Карпу Мокрієвичу на слобідку Роїську, сс. Сибереж, Ямище та інші [8,316–318]. Військовий канцелярист ГВК (1667 [11,арк.1]). Товариш полку Чернігівського. 27 серпня 1673 року купив у Василя Болдаковського і свого тестя Станіслава Кохановського млин поблизу Чернігова на р. Стрижині [1,арк.1–1зв.]. Супроводжував канівського полковника Якова Лизогуба в поїздці до царя. Генеральний писар (1669.03. – 1672), 27 березня 1669 року отримав універсал Дем'яна Ігнатовича про підтвердження володінь на Слобідку Роїську, с. Сибереж та інші маєтності [8,346–347]. Військовий товариш (? – 1674.12. –?), був у двох чигиринських походах. Уже після смерті тестя як значний військовий товариш (?–1687.08.–?) був в обох кримських походах, став

суддею полковим чернігівським (?–1688.11.–1690.09.–?). Як бачимо, скинутий з генерального писарства угрупованням Самойловича, хоча і отримав підтвердження від останнього своїх маєтностей (1672.19.07. [8,347– 348]), проте зміг піднятися лише за наступного гетьмана Мазепи, який шукав собі прибічників у середовищі чернігівців. Мазепа підтвердив його володіння як універсалом, так і у 1690 році виклопотав йому нову царську грамоту [10,18]. Мав млин на р. Сниві на греблі седнівській, про що свідчить той факт, що в 1713 році млини мали там сини Самійла (Іван та Пантелеймон), Іоаникія (Іван і Михайло), Дем'яна (Іван), а його онуки [11,арк.42]. Його рідна сестра Настасія була дружиною Івана Андрійовича Дорошенка (? – ран. 1718), племінника гетьмана, сотника сосницького.

Подружжя Мокрієвичів подарувало Станіславу Кохановському дев'ять онуків: сім хлопчиків та двох дівчаток. Про Саву і Павла Карповичів данних не збереглося. Третій онук Іоаникій (Ян, Іван) Карпович (? – 1660 – 1704 – ран. 1713) став сотником любецьким (1690, 1693). Збудував млин в с. Гучин [12,572]. Пізніше як і його батько очолював полковий суд. Був одружений з донькою чернігівського полкового обозного Ничипора Калениченка–Величковського Євфросинією (? – 1670 – 1713 [13,арк.1] – ?), завдяки чому став швагром майбутньому гетьману Івану Скоропадському [14]. Четвертий онук Дем'ян (? – 1660 – ран. 1709.09.) – товариш полку Чернігівського (1697), значний військовий товариш (1704). 23 березня 1704 року отримав універсал Мазепи на с. Сибереж, с. Ямище, 1,5 камені куплених на р. Снові, камінь і пів кола ступного в Євтуховому млині на р. Білоусі [12,572]. Після 1692 року взяв за дружину вдову переяславського полковника Івана Лисенка, доньку обозного київського Гафію Трохимівну Підтереб (? – 1690 – 1725 – ?), якій уже як його вдові 13 вересня 1709 року гетьман Іван Скоропадський підтвердив володіння сіл Себереж і Ямище [12,573].

Самійло Карпович (? – 1660 – 1711.02.–?) брав участь у чигиринських і кримських походах, отримав у 1687 році універсал Мазепи на с. Листвен Білоусівської сотні, а у вересні 1690 року – царську грамоту [12,573]. Сотник березнинський (?–1689.01.–1690.05.), полковий чернігівський (1690 – ?), значний військовий товариш (? – 1704 – 1711.02. –?). 24 березня 1704 року отримав за гетьманським універсалом с. Роїську слобідку, 1,5 камені на р. Снові під Седневом, камінь і пів кола ступного на р. Білоусі в млині Євтухівському. 20 вересня 1709 року Скоропадський підтвердив за ним с. Листвин, Слобідку Роїську [12,573]. Його дружина Тетяна Романівна Лопата (? – 1719 – ран. 1728) була донькою бурмістра, потім війта чернігівського. 27 червня 1712 року продала Полуботкам греблю на р. Білоусі нище с. Ямищ [15]. Брати Данило і Петро Карповичі стали значковими товаришами Гадяцького полку (1733 – 1751 [16,арк.63зв.] – ?).

Онука Марія Карпівна була дружиною генерального осавула Іван Васильович Ломиковський (1654 – 1714), її рідна сестра невідомого імені – отамана городового стародубського (?–1701–1708) Станіслава Полубенського, донька яких стала дружиною Тимоша Якович Улізько (? – 1720).

Чоловік іншої донька Станіслава Кохановського Гафії шляхтич Микола Григорович Грембецький на політичній арені з'явився як «слуга» гетьмана Ігнатовича (1672), став військовим товаришем (? – 1676 – 1678 [17,арк.1] – ?), очолював Сиберізьку (1687.03.), Роїську сотні (? – 1689.02. – 1692), був осавулом полковим (1695 – 1699), обозним полковим (1699 – 1711), наказним полковником чернігівським (1712 – 1713). Скуповував грунти при с. Білоусі [18,17]. У Введенській церкві КПЛ поминався його рід [19,110].

З Грембецьких у Станіслава Кохановського відомі онук Федір та онука Марина. Федір Миколайович (? – ран. 1751) – значковий товариш (1712 [20,арк.129 зв.] – 1743 – ?). Був у походах під Києвом (1712), Гадячем (1716), на канальних роботах (1721). В Гілянському поході зробив значні борги козаку с. Черкаська Семену Костянтиновому, сотнику Ждановичу, харківському полковнику Григорію Квітці [21,арк.6]. В січні 1724 року вдова гетьмана Івана Скоропадського Настасія захопила у нього с. Ваганичі Городнянської сотні [22,арк.2], а 1730 року ним заволоділа її донька – дружина колишнього ніжинського полковника Петра Толстого [23,арк.2]. Був одружений двічі: з донькою сотника седнівського Євдокією Криштофівною Фридрикевич (? – 1700), а потім з Марією Степанівною Лопатою (? – 1733 – ?). Його сестра Марина (? – бл. 1732) стала дружиною чернігівського полкового осавула Михайла Йосиповича Красовського.

Варто більш глибоко дослідити родоводи Дворецьких і Тадрин [7,арк.1], представники яких були зятями Станіслава Кохановського. З родини Тадринів відомий бурмістр Захар, поминальний ряд кого був таким: Захар, Іван, Харлампій, Настасія, Парфен, Зіновія, Матвій, Марія, Євстафій, Тетяна, Іван, Андрій, Федір, немовля Тетяна [24,арк.29зв.].

Донька київського міщанина з війтівської родини Олена Антонівна Тадрина (? – 1763) стала дружиною київського бурмістра Максима Александровича, а після його смерті – полковника Гната Галагана.

З нашої точки зору публікація духовного заповіту наказного полковника чернігівського Станіслава Кохановського і нащадків за доньками є своєрідним внеском в дослідження історії української козацької старшини Гетьманщини.

Джерела та література

1. Центральний державний історичний архів України в м. Києві (далі – ЦДІАУК). – Ф. 133. – Оп.1. – Спр.48.

2. Реєстр.

3. Універсали українських гетьманів від Івана Виговського до Івана Самойловича (1657 – 1687). – К. – Львів, 2004.

4. Інституту рукопису Національної бібліотеки України ім. В.І.Вернадського (далі – ІР НБУ). – Ф.61. – № 1139.

5. Там само. – Ф.І. – № 58512.

6. Там само. – Ф.61. – № 1560.

7. Там само. – Ф.ІІ. – № 18619 а.

8. Василенко Н. Генеральное следствие о маетностях Черниговского полка 1729 – 1730 г. – Чернигов, 1908.

9. Лазаревский А. Акты по истории землевладения в Малороссии (1630 – 1690) // ЧИОНЛ. – 1890. – Кн. 4.

10. Обозрение Румянцевской описи Малороссии / А.Лазаревский. – Чернигов, 1866.

11. ЦДІАУК. – Ф.КМФ–7. – Оп.3. – Спр.167.

12. Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. – К., 1912. – Т. III.

13. ЦДІАУК. – Ф.133. – Оп.1. – Спр.350.

14. Гуржій О. Гетьман Іван Скоропадський. – К., 1998.

15. Черниговсике губернские ведомости. – 1888. – № 85.

16. ІР НБУ. – Ф.І. – № 57325 – 57343.

17. ЦДІАУК. – Ф.КМФ –7. – Оп.1. – Спр.832.

18. Констянтинович Н. Обозрение Румянцевской описи Малороссии. – К., 1859. – Т.І.

19. Лаврський альманах. – Спецвипуск 7. – Поменник Введенської церкви в ближніх печерах Києво–Печерської Лаври / Упорядкування та вступна стаття Олексія Кузьмука. – К., 2005.

20. ІР НБУ. – Ф.І. – № 56235 – 56434.

21. Там само. – Ф.51. – Оп.3. – Спр.3069.

22. Там само. – Ф.51. – Оп.3. – Спр.1334.

23. Там само. – Ф.51. – Оп.3. – Спр.3320.

24. Там само. – Ф. І. – № 5515.

Кривошея В.В., Кривошея Е.В. Украинская казацкая старшина. Станислав Кохановский

Освещается духовное завещание наказного полковника черниговского Станислава Кохановського. Рассматривается характеристика егопотомков по женским линиям.

Ключевые слова: духовное завещание, казацкая старшина, потомки.

Krivosheya, V.V., Krivosheya, Ye.V. The Ukrainian Cossacks foreman. Stanislav Kokhanovsky

Illumination of the last will and testament by the Cossack chieftain of Chernigov Stanislav Kokhanovsky. Review of characteristics of his descendants in the female line.

Key words: the last will and testament, a Cossacks foreman, descendants.